

Verslag Kees Splinter – World Firefighter Games (WFG) September in Zuid Korea

Kees Splinter, brandweermens werkzaam bij de brandweer Flevoland, nam in september jl. als enige Nederlander deel aan de World Firefighter Games (WFG) in Zuid Korea. Kees keerde met zestien medailles én met een karrevracht aan verhalen en bijzonder ervaringen terug.

Hier het verhaal van een sporter in het “Verre Oosten”.

De World Firefighter Games is een clustering van 76 verschillende disciplines, met name sportonderdelen, waaraan deelgenomen kan worden door actieve en gepensioneerde brandweermensen en familie vanaf 18 jaar. Dit in tegenstelling tot de World Police and Fire Games (WPMFG) die alleen bedoeld zijn voor actieve of gepensioneerde politie- en brandweermensen en medewerkers van de Douane en Dienst Justitiële Inrichtingen. Beide spelen worden om de twee jaar gehouden, de WFG in de even jaren en de WPMFG in de oneven jaren. Na een “verplichte” pauze van 6 jaar, de overkoepelende organisatie kon geen stad vinden die het wilde of kon organiseren, was het de tweede keer dat de WFG in Zuid Korea werden gehouden. De eerste keer was dit in 2010: Daegu waar vanuit Flevoland waaronder ik, vier personen aan deelnamen. Naast Zuid Korea heb ik ook nog deelgenomen aan de WFG in Frankrijk, Engeland (2x), Hongkong en Australië.

Er is een grote verscheidenheid aan sporten waar je je voor kunt inschrijven zowel individueel als met een team. Van armwrestling, Dragonboatrace, MTB, voetbal tot triatlon. Zelf nam ik deel aan indoor- en buitenwater zwemmen, vier technische atletiek onderdelen (voor mij “fun” onderdelen om me niet te vervelen op dagen dat er niet gezwommen wordt) en de Toughest Firefighter Alive (TFA). Dit is een sport waarbij je gekleed in o.a. een uitrukjas met helm en handschoenen en een ademluchttoestel achter elkaar vier parcoursen moet doorlopen. Voor elk parcours heb je voor de uitvoering en rust 12 minuten. Dé fysieke uitdaging voor elk brandweermens.

Omdat het bijna onmogelijk is om alle disciplines op één plek te organiseren was er voor gekozen om ze te verdelen over een aantal plekken. Mijn sporten waren met name in Chungju en Cheongju twee steden op ongeveer 150 kilometer ten zuiden van Seoul. Met een onderlinge afstand van 60 kilometer.

Ik kijk met gemengde gevoelens terug op de Games. Ik was blij dat na 6 jaar afwezigheid de WFG weer georganiseerd werden. Wat ik jammer vond was dat ik de enige Nederlandse deelnemer was. Gelukkig deden er in totaal ongeveer 6700 mensen overwegend Zuid Koreanen (5500) mee dus ik had niet echt het gevoel dat ik alleen was. Ik ben veel leuke mensen tegengekomen uit o.a. België, Duitsland, Reunion (Frans eiland naast Madagaskar) Engeland en Australië en zo zijn de Games ook nog eens goed voor je talen. De spelen waren goed georganiseerd met af en toe een missertje, zo was er vervoer toegezegd naar de locatie van de openingsceremonie maar **niet** geregeld. Beetje jammer als je 60 km verderop staat te wachten. Er werd wel snel een taxi geregeld maar ondanks dat we stukken reden met een snelheid van bijna 150 km/uur, daar waar je 80 km/uur mocht rijden, heb ik het begin gemist. Dit was het met alle deelnemers per deelnemend land een groot voetbalstadion inlopen met 30.000 – 40.000 bezoekers. Ik had mij er vooraf wel op verheugd om in mijn eentje achter de Nederlandse vlag het stadion binnen te lopen. Gelukkig heb ik nog wel een deel van een bijzondere show mee kunnen maken en dan zie je dat hun hulpverleningsorganisaties ernstig rekening houdt met agressie van de noordelijke burens.

Wat op viel was de grootte van de organisatie. Héél veel vrijwilligers, ik schat ongeveer 2000 en een groot aantal vaste krachten > 100. Met name deze laatste groep is ongeveer 2 jaar bezig geweest om alles goed voor te bereiden. Zo was al het vervoer van de deelnemers geregeld (gratis) en was een deel van de vaste krachten gekoppeld aan de “buitenlanders”. Zij spraken redelijk Engels en je kon ook in de maanden vooraf met al je vragen bij hun terecht. Gedurende de spelen hadden zij werkdagen van bijna 20 uur, dit zonder klachten en altijd met een glimlach. Met de WPF in het vooruitzicht die in 2021 in Rotterdam gehouden worden, wordt de organisatie van de WPF denk ik wel een uitdaging. Gelukkig was de enige Nederlandse supporter, onze eigen nieuwe regionaal commandant John van der Zwan tevens voorzitter van de Nederlandse Sportbond, een paar dagen naar Zuid Korea gekomen om met name naar dit soort aspecten te kijken.

Sporten vind ik altijd een belevenis en wat is nu mooier om dit op plekken te doen waar je waarschijnlijk nooit meer zal komen. Zuid Korea is geen ontwikkelingsland en de levensstandaard is te vergelijken met die van Europese landen met één belangrijk verschil: 99,9% van de mensen spreekt en schrijft alleen Koreaans. Hier heb je met name last van als je ergens lokaal wilt eten. Een menukaart hebben ze meestal niet en als er al wat is dan is dit dus niet te begrijpen. Je kan dus alles voorgeschoteld krijgen en ik vind dat je bijna alles een keer moet meemaken dus eet je ook maar eens gefrituurde larven, kippenklauwtjes of een mix van darmen, lever, niertjes en wat andere organen en dat alles in een altijd lekker makende zout-zure saus.

Ik heb deelgenomen aan 11 verschillende indoorzwemwedstrijden. Dit varieerde van 50 meter schoolslag, 100 meter vlinderslag tot 400 meter vrijeslag. Het 1500 meter openwater zwemmen in een rivier, tegen de stroming in, kogelstoten, speerwerpen, discusgooien, kogelslingeren en natuurlijk de Toughest Firefighter Alive (TFA).

In Nederland doe ik aan wedstrijdzwemmen en het zwemmen beheers ik wel een “beetje”. Tijdens de WFG word je ingedeeld in leeftijdscategorieën. Met mijn 55 jaar zit ik in de leeftijdscategorie 55 – 59 jaar en dan zit je in een categorie waarbij het aantal leeftijdgenoten wat minder wordt. Het aantal deelnemers

bij het zwemmen varieerde van twee tot vijf en omdat “de beste willen zijn” toch in de genen zit van volgens mij iedere man ga je toch steeds tot het gaatje ondanks dat je soms ook zwemt met maar één tegenstander. In totaal heb ik bij het indoor zwemmen 7 gouden en 4 zilveren medailles gewonnen. Bij het openwater zwemmen was ik tweede en bij de voor mij fun onderdelen, kogelstoten e.d. was ik 2x tweede en 2x derde. Aangezien ik een versleten rechter knie heb waardoor ik niet mag hardlopen ben ik als 6^e geëindigd bij de TFA. In totaal veroverde ik zestien medailles. Hiermee is Nederland geëindigd op de achttiende plek in het landenklassement van de in totaal 34 landen die een medaille gewonnen hebben. “Niet slecht in mijn eentje!”

